demà

"unim nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Nº 35, Catalunya 30 de Novembre

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (IV Internacional)

LCR
IV internacional

CC.OO. y la Constitución
(Contraportada)
La Jornada del día 4
(Portada y contraportada)

INTERVENCIÓ DEL NOSTRE COMPANY PAU PONS AL PLE DE PARLAMENTARIS

"DEMANEM QUE ES RETIRI L'AVANTPROJECTE"

"NO RECONEIXEM LA REPRESENTATIVITAT DE L'ASSEMBLEA DE PARLAMENTARIS"

rlamentaris, convidats, riodistes, amics:

Abans d'entrar a exposar la nos- a posició sobre el texte redactat r l'anomenada "comissió dels nt", ens cal fer dues considera- ons prèvies per aclarir el sentit e creiem que té aquesta sessió i in ens sembla que ha de ser ací nostre paper.

1a. Hem defensat des d'abans l 15 de juny i seguirem defen- nt des d'avui que l'Estatut de atalunya havia de ser elaborat l Parlament de Catalunya, espe- alment elegit a tal efecte mitjan- nt eleccions lliures per sufragi niversal, igual, directe, secret i oporcional. I que les principals pcions que resultessin després de discussió havien de ser sotmeses plesbicit del conjunt del poble de atalunya.

En lloc d'aquest procediment de- ocràtic o un de molt similar que onés el protagonisme a la sobirania opular, ens trobem davant del fet e que serà l'Assemblea de Parla- entaris qui faci el redactat defini- u del projecte d'Estatut.

Una Assemblea de Parlamentaris:

– Basada en els resultats de les eccions del 15 de juny de 1977, a fa un any i mig, que no van ser onvocades per aquesta tasca i que van celebrar en unes condicions e important restricció dels drets emocràtics.

– Que ha incorporat al seu si arlamentaris de procedència anti- emocràtica com son els senadors er "designació real".

– Que ha vist alterada la seva omposició política per factors liens a la voluntat popular expresa- a a través del sufragi universal: així Entesa ha incrementat els seus ngles amb senadors que no hi eren la candidatura i n'ha exclós dos; i ha hagut també traspassos de la minoria catalana" al grup "socia- stes de Catalunya" i un partit com DC ha perdut la seva representació arlamentària.

UNA ELABORACIÓ SENSE REPRESENTATIVITAT

2a. Per totes aquestes raons, en constituir-se la "comissió dels vint" varem demanar-vos que:

– Realitzesiu tots els treballs d'una manera pública i oberta a tots els mitjans de comunicació, sense excepcions.

– Donguesiu veu en totes les sessions i des d'el primer moment a tots els partits i organitzacions populars presents a Catalunya.

– Tinguesim el dret a obtenir resposta a les nostres propostes i a poder replicar.

– Tinguesim el dret a sotmetre a votació del plenari les nostres esmenes a la totalitat i les parcials.

La prolongació de les sessions que això comportaria no ens sembla una objecció sólida, si tenim en compte el temps que ha tardat aquest plenari en redactar el present avantprojecte.

En lloc de l'aceptació ni que fos d'una sola d'aquestes propostes d'ampliació de la representativitat i la publicitat del procediment, ens trobem davant el fet consumat d'una nova redacció pel conegut procediment del "consens secret" i de la voluntat de que sigui l'Assemblea de Parlamentaris qui tingui el poder exclusiu i definitiu de redacció de l'Estatut.

En aquestes condicions, nosaltres no reconeixem ni reconeixerem la representativitat de l'Assemblea de Parlamentaris per a elaborar el projecte d'Estatut de Catalunya.

Després de tot el procés seguit fins avui, tant pel que fa a la Constitució com al Estatut, tothom pot compendre que no hem vingut ací amb la ilusió de fer-vos canviar de parer. Però hem cregut que la nostra responsabilitat, per tal de que -per sobre del consens creat a Sau- fossin plantejats en veu alta alguns dels temes que preocupen a sectors importants del nostre poble. Es per la classe treballadora i pel poble de Catalunya per qui parlem en primer lloc i es en ells en qui tenim l'esperança de poder guanyar totes les reivindicaciones que ens ha negat el "consens".

EL QUE NEGA LA CONSTITUCIÓ, ESTÀ NEGAT A L'ESTATUT

I ja entrant propiament en materia, les nostres esmenes es deivideixen en dos grans blocs:

I. En primer lloc una valoració global del present avantprojecte, en funció de la que demanem que sigui retirat:

Es imposible fer un Estatut que reculli les reivindicaciones del nostre poble i que, a la vegada, capigue dins del límits de la Constitució. L'Estatut de Catalunya ha de ser la carta fonamental d'establiment dels drets i llibertats del poble de Catalunya, la legislació bàsica sobre la que poder desentrrotllar una política favorable als interessos i necessitats dels treballadors. Per això mateix l'Estatut hauria de recollir totes aquestes necessitats bàsiques, democràtiques i socials, amb independència de si estàn amb contradicció amb la Constitució. Si hi ha contradicció entre l'Estatut que es dongui el poble de Catalunay i la Constitució feta per les Corts de l'Estat espanyol, l'Estatut hauria de ser defensat per al via de la mobilització unitària de masses, cercant de fer valdre la lliure sobirania del poble de Catalunya. Si a la Constitució hi han obstacles per a les nostres reivindicacions, nosaltres no en treiem la conclussió de qui hi ha que oblidar les nostres reivindicacions sino, ben al contrari, que hi ha que lluitar per canviar la Constitució.

Efectivamente, a la Constitució hi han obstacles molt importants per a la realització de les aspiracions democràtiques i socials dels treballadors i el poble de Catalunya. Aquests mateixos obstacles, que ens han portat a demanar el vot NO a la Constitució, creiem que es perllonguen en la redacció de l'Estatut de Sau, en tres aspectes fonamentals:

– La sobirania nacional de Catalunya.

– La consecució de les plenes llibertats.

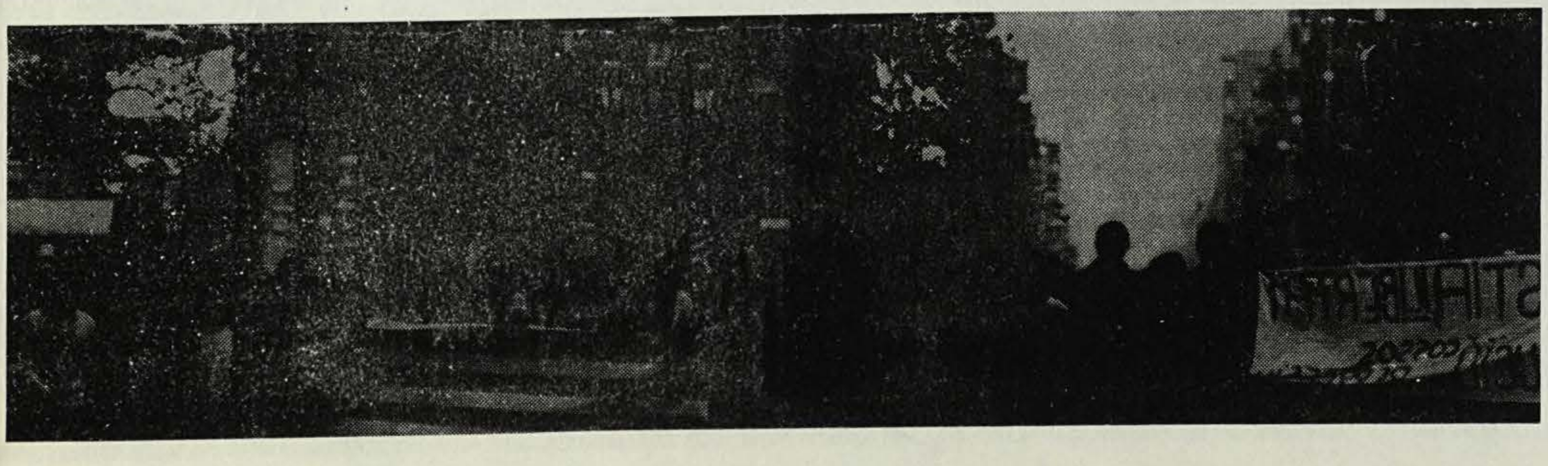
– La conquesta de les reivindicacions obreres i populars.

Anem per parts:

– **L'Estatut que s'ha redactat ens deixa sense sobirania**: L'Estatut expresa la constitució de Catalunya com a "comunitat autònoma d'acord amb la Constitució", en lloc de proclamar la seva constitució com a nació sobirana, en exercici del dret de lliure autodeterminació. Això suposa, d'immediat, un fort condicionament amb importants limitacions per al futur del nostre poble: no permet una estructuració federal, molt menys encara sota la forma de Repúbliques iguals, sobiranes, federades. Impedeix, doncs, la lliure federació dels Països Catalans.

No podem donar-nos ni reformar lliurement el nostre Estatut, sino que ens cal l'autorització de les Corts. No podem avançar cap a l'oficialitat del català dins de Catalunya i la seva oficialitat respecte als organismen centrals. Per no poder no podem ni convocar el referèndum per aprovar l'Estatut; no tenim iniciativa legislativa davant de les Corts per tal de proposar canvis a la Constitució o -per exemple- demanar un referèndum sobre Monarquía o República. Per acabar, hem d'acceptar que el gvens central o el Tribunal de Garanties Constitucionals puguin anular les decisions de l'autogovern de Catalunya.

TITOL VIIIè DE LA CONSTITUCIÓ: RESTRICCIONS

Ante la jornada del día 4

Declaración de la LCR contra el fascismo, por la defensa y ampliación de las libertades: no a la Constitución

Ante la ofensiva de la ultraderecha, que ha culminado en la "operación Galaxia" y la proximidad del referéndum constitucional, y sobre la convocatoria de UGT de una "semana por la democracia" y de CC.OO. de una Jornada de Asambleas para el día 4, la LCR manifiesta a los trabajadores y trabajadoras de Catalunya, a los afiliados a CC.OO., UGT y demás sindicatos de clase:

La intentona del 16-17 de noviembre no es la obra de "4 locos", tiene su base en la situación actual, en un aparato estatal preñado de nostálgicos del franquismo con gran peso en el Ejército y las FOP.

La política de consenso practicada por los partidos obreros mayoritarios y las direcciones sindicales, tiene una gran responsabilidad en lo ocurrido. Ha llevado a apoyar un proyecto de Constitución en el que se dan al Ejército grandes atribuciones y niega los derechos políticos y sindicales a los soldados. Ha llevado a respetar la integridad de las instituciones represivas heredadas del franquismo, sin exigir ni siquiera su depuración ante hechos como los de Pamplona, Rentería o Mondragón. Esa política ha conducido a la "campaña antiterrorista" en apoyo a las FOP y a las medidas represivas del Gobierno, contra el derecho de Autodeterminación de Euskadi. *Ha contribuído a la confusión y desmovilización de los trabajadores.*

Es verdad que el terrorismo favorece la agitación fascista, pero su origen se encuentra en las situaciones injustas que el consenso agrava y no resuelve.

Por esto, aunque la opción hoy de las clases dominantes sea la de la Constitución que consolida la Monarquía con la UCD como peón, la ultraderecha, que posee un gran potencial heredado del franquismo se ha envalentonado, intentando presentarse como una opción frente a la insatisfacción creciente.

El PSUC-PCE y el PSC-PSOE, las direcciones de CC.OO. y UGT, no han adoptado una actitud favorable a los trabajadores frente a esta situación: Ante el peligro golpispa la alternativa a ofrecer *no era la de movilizarse contra ETA* y a favor de las FOP, como hicieron el día 10, sino la de *movilizar a la clase obrera contra el auge fascista, contra las veleidades golpistas, contra el Gobierno de UCD* y su política tolerante hacia los fascistas y de represión al pueblo vasco, contra el paro y el pacto social. Pero no sólo antes, sino también durante la intentona golpista. Pues ésta no se detiene depositando la confianza en la jerarquía militar, aplaudiendo a Gutierrez Mellado, el Gobierno y el rey, sino a través de la movilización de la clase obrera, alertando a los trabajadores, haciendo Asambleas en las fábricas donde se adoptaran las medidas más convenientes.

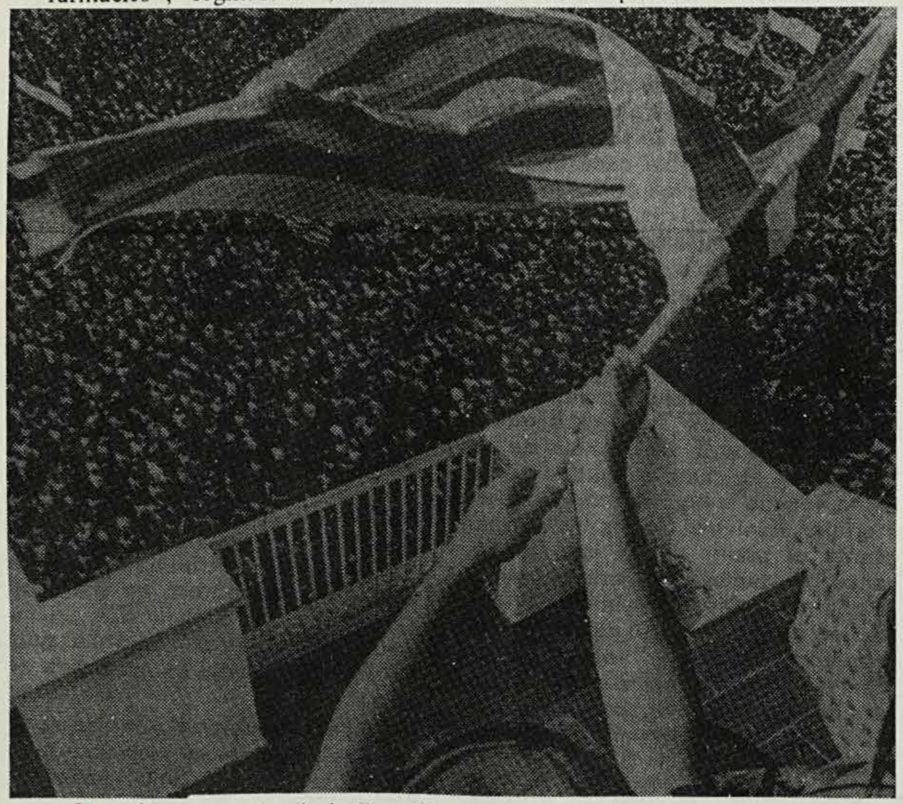
Pasa a contraportada.

L'exigencia de sobirania nacional no es cap requisit formal o d'abast exclusivament ideologic es, pel contrari, una necessitat fonamental de l'Estatut i la seva carencia te una immediata traducció pràctica en les competencies de l'autogovern de Catalunya. D'acord amb el titol VIII de la Constitució, l'Estatut ha estat concebit de manera que no es Catalunya qui cedeix competencies a l'Estat central, sino aquest últim el qui -desde la seva sobirania absoluta- determina previament l'abast de les autonomies.

Per a jutjar concretament l'abast real de l'autogovern, definit en l'avatprojecte d'Estatut, cal centrar-nos en el titol "Competencies exclusives de la Generalitat (legislació i execució)" ja que els altres en els que tant sols es desenvolupa una legislació basica o s'executa la legislació vigent a tot l'Estat, difícilment superen el marc de la descentralització administrativa, es a dir la suma del que fins ara han vingut fent les diputacions provincials, els governs civils i els delegacions provincials del ministeris.

El titol de "competències exclusives de la Generalitat" (artible 10) defineix fins a 32 matèries. Ajustant-nos a les de més contingut social i deixant de costat aspectes com: estadística, jocs i casinos, artesania, pesca-fluvial, etc., el primer que es constata es que la legislació que produeixi el futur Parlament de Catalunya en les seves matèries exclusives" vindrà condicionada per importants limitacions provinents de:

1º. Les competències exclusives i generals del Estat, definides a l'article 140 de la Constitució, que afecten directament a questions de l'importancia de "institucions culturals i educatives", "investigació", "farmàcies", "règim local", etc.

2º. Altres aspectes de la Constitució que impideixen qualsevol gestió progressiva d'autogovern que ataqui els mals de arrel per protegir els interessos dels treballadors. Dins del marc d'aquesta Constitució moltes "competències exclusives" es quedaran en bones intencions, com es el cas de: urbanisme, protecció del mitjà ambient, turisme, ports i aeroports, contractació de mercaderies, serveis socials i en un altre ordre de coses, "condició femenina" o el mateix dret civil.

3º. La legislació més general del Estat, que imposa un marc i unes condicions molt precises a qualsevol legislació "exclusiva" en materies com: obres públiques, transports, recursos naturals, energia, regadius, etc.

– **L'Estatut deixa les plenes llibertats amb les mateixes limitacions que a la Constitució**. Es a dir, amb les mateixes limitacions al dret de reunió, d'associació, a la llibertat sindical, al dret de vaga, la privació de drets democràtics als membres de les forces armades, magistrats i funcionaris, la permisivitat del louk-out, la constitucionalització de l'economia de mercat i de la propietat privada, la necessitat d'indemnització en cas d'expropiació, el manteniment de les subvencions a l'ensenyament privat, la possibilitat d'estats d'excepció, de setge i de les mesures anomenades "antiterroristes", etc.

UN PARLAMENT A LA MIDA DEL "CONSENS"

Però, a més a més, l'Estatut en aquell terreny en el que, fins i tot la Constitució, li concedeix un cert marge de maniobra, que es el de les institucions que han de conformar l'autogovern de Catalunya, es també en això *un Estatut amb profondes limitacions a la democràcia.*

Si be en els articles anteriors podeu alegar que us heu vist condicionats per la vostra voluntat de respectar el marc de la Constitució -de la que sou co-autors, per altra banda- arribant el article 29 en el que es defineixen les institucions de la Generalitat i respecte al que la Constitució us deixava un ampli marge d'interpretació i elaboració, tornem a trovar tot un seguit de coneguts vicis de arrel antidemocràtica que tant sovint han estat criticats, fent referencia a les institucions de l'Estat central:

El Parlament té una durada excesiva del seu mandat, que arriba normalment a ser de 4 anys. No sols no hi ha cap mecanisme que asseguri una estricta proporcionalitat sino que, a més a més, cinc vots de la "provincia" de Barcelona només valdràn com quatre de qualsevol de les altres tres circonscripcions, al menys pel que fa a les primeres eleccions reglamentades en la disposició transitoria corresponent. Tampoc hi han garanties de suficient representativitat mitjançant un nombre adequat de diputats. També en el cas del primer Parlament cal dir que la relació diputats-habitants serà menys representativa que la que hi havia en el Parlament de 1932. Ni tant sols es prenen en consideració els drets de revocabilitat dels elegits, el d'iniciativa per part d'un percentatge de la població, el d'iniciativa de referèndum, de veto, etc.

El Consell Executiu no té especificat l'exigencia de que tots els seus membres siguien diputats escollits pel poble per a formar part del Parlament. Es deixen les portes obertes a que faci reglaments i lleis pel seu compte.

El President quan, després d'una trista experiència, el poble de Catalunya vol que només sigui un simple càrrec de representació, en canvi l'Estatut preveu el seu nomenament pel Rei, li reconeix la representació de l'Estat central a Catalunya i deixa les portes obertes a qualsevol modalitat de poders o prerrogatives especials.

Els Ajuntaments: no es garanteix la seva autonomia a tots els nivells (dret a dotar-se de Cartes Municipals). No es precisa el seu funcionament democràtic ni es reconeix el dret de control de la seva activitat per part de les organitzacions de masses. En general, no es posa cap mesura per a tenir una administració barata: caldria especificar que cap sou serà superior al d'un obrer qualificat i que en cap cas es podrà acumular en una sola persona, més d'un sou. Pensem que no existeix cap raó per a que un diputat o un funcionari de la Generalitat cobri més que un funcionari d'un sindicat.

A QUI SERVEIX L'ESTATUT?

– **L'Estatut a més de competencies insuficients, pateix d'una marginació de les reivindicacions dels treballadors i el poble:**

La filosofia de l'avantprojecte sembla la de fer una simple enumeració de les competencies atorgades o compartides amb l'estat central, però sense indicar en cap cas si aquestes seran utilitzades per a donnar satisfacció a les reivindicacions populars o per augmentar els beneficis dels capitalistes i els privilegiats. Davant d'això el nostre partit fa una doble critica: a/ Per la insuficiencia de les competencies de la Generalitat de cara a modificar la situació del nostre pais en favor de les classes populars, i b/ Per la necessitat d'especificar que tota una serie de reivindicacions socials seran ateses.

Alguns dels exemples més frapants d'això es poden trobar en materies com les següents:

Dret civil: l'actual avantprojecte fa impossible que la Generalitat pugui possar en vigor una questió tant important -per tal de actualitzar-la- com son les lleis de la Generalitat de 1936 sobre el divorci i la interrupció de l'embaras.

Regim local: l'avantprojecte fa també impossible que la Generalitat pugui elaborar una llei municipal propia, que garantitzi una real autonomia municipal.

Habitatge i transports: Respectant la Constitució, l'avantprojecte impedeix que sigui possible la municipalització del sol urbà, la creació de grans empreses constructores de caracter públic, el control del preu dels lloguers per a tal que no puguin superar el 10% del sou, la nacionalització del transport per a tal d'organitzar una xarxa suficient de transport públic i de vies de comunicació, que acabin amb l'endarreriment de moltes comarques.

Treball: Amb l'avantprojecte, la satisfacció dels drets dels treballadors i treballadores continua igual que avui en mans del govern central. També fa impossible la utilització de la expropiació forçosa i sense indemnització de les grans empreses, per a combatir l'atur i l'especulació. Les Caixes d'Estalvi continuen al servei del gran capital i orfes de cap control per part dels sindicats.

Sanitat: es fá impossible la creació d'un veritable Servei Nacional de la Salut, per l'existència de la medecina privada i el control de l'Estat central sobre la Seguretat Social i la sanitat en general.

Ensenyament: l'ensenyament en català segueix essent un luxe i la planificació dels estudis resta en mans del govern central. L'autonomia universitaria no pasa de ser una mera proclamació d'intencions i l'escola única, pública, gratuita, catalana i pluralista, es també fora de l'avant-projecte d'Estatut.

Ordre públic: A més que continua en mans de l'estat central, amb l'excepció de funcions simbóliques de cossos com els mossos d'esquadra, que continuen -malgrat tot- sotmesos a militarització, segueix basant-se en els mateixos cossos i el mateix personal que a l'epoca del franquisme. En aquest sentit, la policia autòctona esdevé a l'avant-projecte, un simple apèndix dels cossos represius existents.

Hisenda: No es parteix de la plena sobirania fiscal de Catalunya i' d'aquesta manera, el sistema fiscal únic -amb el que nosaltres estariem d'acord- apareix com a una imposició centralista de l'Estat espanyol i no com una lliure concessió de recursos per part de Catalunya, basada en un sentiment de solidaritat entre els pobles, lliurement exercit i no imposat.

L'AUTODETERMINACIÓ: QUESTIÓ PENDENT

Com a conclussió de tot el exposat fins ara el nostre partit, la Lliga Comunista Revolucionària -secció de la IVª Internacional a l'Estat espanyol- reclama la retirada total d'aquest avant-projecte d'Estatut fet a Sau i l'elaboració d'un nou Estatut per mitjà d'institucions democràtiques, elegides per el poble: la més fàcil, propera i adequada: el Parlament de Catalunya. Aquesta nova elaboració hauria de partir del reconeixement de la sobirania nacional de Catalunya i hauria d'integrar les plenes llibertats sense restriccions i les reivindicacions de la classe obrera i el poble, constituint al transcurs del seu desenvolupament una veritable materialització del dret d'Autodeterminació, avui negat per la Constitució.

Com que no es fàcil que accepteu aquesta proposta, vista la vostra postura majoritària fins a aquest moment, fem a continuació una relació d'esmenes parcials, referides a l'articulat de l'avant-projecte. Però també voldriem assenyalar que si avui es volen eludir les eleccions al Parlament per a fer l'Estatut i es vol fer un Estatut respectuós amb la Constitució del "consens", demà les limitacions i la inoperancia d'aquest Estatut per a la gran majoria del poble català, estem convençuts de que es posaran en evidència amb gran rapidesa. Quan es celebrin les primeres eleccions al Parlament de Catalunya, el sentiment de la necessitat radical de canviar l'Estatut, de fer-lo de nou i amb ell de canviar la Constitució, estarà ja arrelada en el poble. El nostre partit pren el compromís de menar la batalla per l'elaboració d'un Estatut basat en l'afirmació de la nostra sobirania nacional i en els interessos dels treballadors.

ESMENES PARCIALS

Titol preliminar: substituir-lo pel redactat següent:

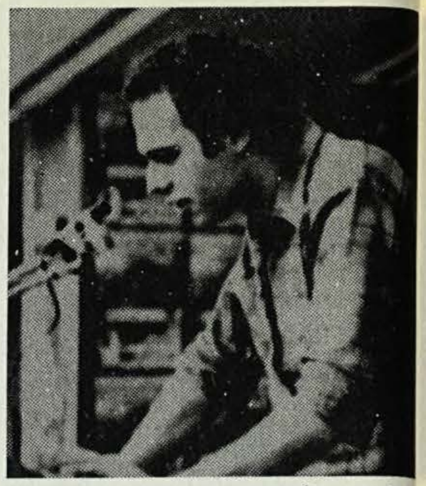
1. Catalunya es una nació sobirana. Com a tal i en exercici del dret d'autodeterminació, decideix mantenir llaços polítics i económics amb els altres pobles que formen l'Estat espanyol i al qual Catalunya delega un seguit de competències. L'autogovern de Catalunya pren la forma de República Catalana, en la qual estan reconeguts tots els drets democràtics sense limitacions.

2. El territori de sobirania de la República Catalana es el mateix que abarcava la divissió territorial de 1936. De totes maneres aquests límits podran ser modificats per la lliure decisió de les comarques i municipis de les "zones" limítrofes. Per a la integració d'un nou territori al de Catalunya caldrà la decissió democràtica dels habitants del territori afectat. El mateix pel que fa referència a la segregació.

3. Catalunya podrà federar-se o mancomunar-se amb altres comunitats en règim d'autogovern per a l'exercici d'un o més competències que s'hagi reservat. En aquest sentit, la federació dels Països Catalans es una possibilitat que només depén de la voluntat lliurement expressada per cada un d'aquests pobles.

4. Son Catalans tots els ciutadans i ciutadanes que tinguin o adquireixin veinatge administratiu a Catalunya. Tots els que viuen i treballen a Catalunya poden adquirir immediatament aquesta condició. Les persones emigrades, exiliades, etc., gaudiran d'igualtat i plenitut dels drets cívics i polítics, encara que no vulguin adoptar la condició de catalans.

5. La llengua catalana serà l'oficial a Catalunya, però endemés de garantir el ple us social i oficial de la llengua aranesa en el seu àmbit, serà també garantit el dret dels ciutadans de llengua castellana (o d'altres llengues no catalanes: gallec...) a poder emprar-la davant els órgans de justícia i de l'administració. Serà també garantit el dret a un ensenyament no discriminatori (en particular l'ensenyament en llengua materna durant els primers anys) i en general que no es produexi cap mena de discriminació ni d'integració forçosa. La República Catalana vetllarà pel desenvolupament de

totes les cultures especifiques de le comunitats existents en el seu terr tori.

6. En les relacions amb els òrgan de l'estat central, el català serà llen gua oficial en igualtat de condicion amb les altres llengues nacionals.

7. La República Catalana garan teix la plena autonomia dels mun cipis i les comarques. De form immediata s'aplicarà la divissió co marcal de 1936 de manera provisio nal per a tal de facilitar la seva rea tualització amb criteris democràtic i respectant la lliure voluntat de seus habitants.

Titol primer: modificar o substitu els articles seguents:

10.2. Incloure: com a via cap la seva reactualització en un sent progressiu, entren en vigor les lle de la Generalitat de 1936 sobre d vorci i avortament.

10.8. i també 11.1. La Genera tat vetllarà pel respecte de la ple autonomia municipal i en espec del dret dels ajuntaments a dotar lliurement d'una Carta Municipal.

La Generalitat propugnarà u amplia descentralització dels gra municipis i la seva configuració co una federació de districtes.

L'administració de la Generalit es regirà per criteris democràti Els alts funcionaris seràn elegits sufragi universal i existeix la pos bilitat de revocar-los. En cap cas sou de cap funcionari serà super al sou mitg d'un obrer qualificat serà possible l'acumulació en u sola persona de més d'un sou.

10.9. Cal explicitar mesu com la de municipalització del urbà, cap lloguer no superior al 1 del sou, etc.

10.10. i també 11.8. Cal incl una moratoria nuclear per 5 any la elaboració d'una legislació an contaminant i de respecte a l'equ bri ecològic de caràcter vinculant.

10.13 i també 10.14. Inclu municipalització i comarcalitza del transport públic; que la Gene litat garantirà la seva gratuïtat i control pels sindicats, AA.VV. i tres organitzacions. La Generali elaborarà un plà general d'ob públiques d'interès social sota c trol dels sindicats que fagi possi l'absorció de l'atur existent.

10.26. La Generalitat asseg el traspàs del patrimoni de la "S ción Femenina" a les organitzaci de dones. La Generalitat asegur manteniment del patrimoni serà gestionat íntegrament per organitzacions de dones. La Ge ralitat garantirà els mitjans s cients a tots els nivells (educa treball, serveis...) per lluitar con la discriminació de la dona.

10.27. La Generalitat traspas rà tots els bens de la "O.J.E." joventut, en condicions d'auto tió per part de les organitzaci jovenils i sota el finançament d mateixa Generalitat.

11.7. La garantia de la llibe de premsa, i de la seva ordena així com la de la radiodifusió televisió son competencies excl ves de la Generalitat.

12.2. La Generalitat vetllarà respecte estricte de la llibertat si cal i s'abstindrà d'introduir cap na de reglamentació en el funci ment dels sindicats i de la resta organitzacions obreres. En espe vetllarà pel respecte de la lliure gociació col.lectiva sense ingeren de cap mena. La Generalitat, en més de tornar a la UGT i a la C el seu patrimoni arrabassat pel f quisme, traspasarà la resta del p moni sindical a les centrals si

ls. La Generalitat assegurarà el
ntrol dels sindicats sobre el INP i
INI, tot i vetllant contra el seu
smantelament o la seva privatitza-
.

12.3. En ús de les seves compe-
ncies sobre expropiació forçosa la
neralitat expropiarà sense indem-
zació les empreses en crisi sota la
a proposta de les assemblees de
balladors i en general qualsevol
presa important si els treballa-
rs així ho soliciten. La Generali-
assegurarà el control obrer sobre
producció de totes les empreses
propiades o nacionalitzades a
talunya.

13.5. La Generalitat assegura el
ntrol dels sindicats sobre el fun-
onament i la gestió de totes les
ixes d'Estalvi presents a Catalu-
a. La Generalitat pendrà les
esures per a tal d'unificar-les en
únic organisme de crèdit.

14 i 15. L'ordre públic es com-
tència exclusiva de Catalunya. En
p cas podran intervenir a Catalu-
a forces d'ordre públic sobre
rganització més adequada de la
guretat publica en funció de les
cessitats de la classe obrera i les
pes populars. La Generalitat pro-
dira al desmantelament de les
tuals FOP heretades del franquis-
e i en aquest camí prendrà les
esures següents: depuració de tots
elements destacats en la repressió
amb lligams amb els feixistes; su-
essió de la dependencia de les
OP respecte de l'Exèrcit; dret de
to dels ajuntaments sobre les ac-
acions de les FOP i d'investigació
iscalització de les seves activitats;
coneixement dels drets politics i
dicals en el seu interior; reco-
ixement del dret a l'autodetermi-
ció per part de la població, en
pecial per part dels sindicats i or-
nitzacions populars.

16. L'ensenyament en tots els
us nivells es competència exclusi-
de la Generalitat. La Generalitat
sara en peu una escola única, pú-
ica, no discriminatòria ni masclis-
, laica, pluralista i gratuïta fins els
anys. La Generalitat garantira
is de la llengua materna en els
imers nivells de l'ensenyament,
xí com la completa coeducació.
Generalitat garantirà la plena
tonomia d'una universitat demo-
àtica, catalana i al servei dels
eballadors.

17. La Sanitat i el règim de Se-
retat Social son competències ex-
usives de la Generalitat. La Gene-
litat crearà un Servei Nacional de
Salut que garanteixi una sanitat i
a medecina gratuïta i de qualitat
r tota la població, sota control
ls sindicats i altres organitzacions
pulars. La Seguretat Social serà
stionada pels sindicats i finançada
r la Generalitat per mitjà dels
us impostos.

18. L'administració de justícia a
ts els nivells es competència ex-
siva de la Generalitat. La Genera-
at abolirà tota la legislació repre-
a i laboral del franquisme i depu-
als jutges i demés funcionaris de
judicatura. La Generalitat establi-
un sistema de jutges, tribunals i
ats elegits i revocables per a la
blació.

UNA GENERALITAT DEMOCRÀTICA I SOBIRANA

tol segon: modificar o substituir
articles següents:

31.1. El Parlament serà elegit
r un termini de dos anys, per su-
gi universal lliure, igual i secret
sde els 16 anys, d'acord amb un
tema d'estricta proporcionalitat.

31.4. L'estatut garanteix la possi-
litat de revocació dels diputats
r part dels seus electors.

31.5. Les assignacions dels par-
mentaris no podran ser superiors
ou mitg d'un obrer qualificat.

32.2. Les Comissions Perma-
nts únicament estaran facultades
r la resolució de questions de
mit, i en cap cas podràn elaborar
aprobar lleis de cap mena.

32.3. Les minories parlamentà-
s, amb independència del nombre
ls seus components, gaudiran de
drets idèntics als dels grups parla-
mentaris.

32.4. El nombre de diputats que poden solicitar la convocatòria d'un plé del Parlament es com a mínim d'un 10% del total de diputats.

3.26. Les organitzacions populars, sindicals i polítiques gaudiran del dret d'iniciativa legislativa davant del Parlament sense restriccions. D'igual manera aquestes organitzacions podràn solicitar la convocatoria de referèndums.

33.3. i també 33.4. Unicament el Parlament està facultat per l'elaboració i aprovació de lleis i de reglaments. El Consell Executiu pot fer únicament propostes al Parlament.

33.6. L'únic organisme capacitat per promulgar lleis es el mateix Parlament i no el Rei o el President de la Generalitat.

36. El President de la Generalitat no gaudeix de cap mena d'atribucions especials. El seu càrrec es únicament de representació. El seu nomenament correspon al Parlament i no té cap mena de representació de l'estat central.

37. Els consellers seràn obligatòriament membres del Parlament.

40.1. Es crearà un organisme paritari entre la Generalitat i l'estat central encarregat de resoldre els conflictes de competències que es puguin planteixar. La Generalitat proposarà les modificacions necessàries a la Constitució per que desapareixi el Tribunal de Garanties Constitucionals.

SOBIRANIA FISCAL

Titol tercer: esmena a la totalitat:

La Generalitat de Catalunya es l'únic organisme capacitat per a la recaudació d'impostos amb l'excepció de les competències dels municipis. La Generalitat fixarà el percentatge que ha de quedar-se a Catalunya, i la seva aportació a les finances de l'estat central, excepte en el cas de la part del presupost central dedicat a invertir en millores socials, en el que Catalunya cedeix les seves atribucions a l'estat central. De mutu acord entre la Generalitat i l'estat central s'establirà un sistema fiscal únic de caràcter fortament progressiu.

Titol quart: susbtituir per:

La iniciativa de reforma de l'Estatut pertany a: 1) el poble de Catalunya; 2) als seus òrgans d'autogovern; 3) als òrgans representatius de l'estat central. Pero en última instancia el poder de decissió correspón al poble de Catalunya i per a qualsevol reforma es necessari comptar amb la majoria absoluta del Parlament (la meitat més un dels seus membres) i haurà de ser sotmesa a plebiscit del conjunt de la població de Catalunya.

En tot moment el poble de Catalunya, fent ús de la seva sobirania, té dret a separar-se de l'estat central.

ELECCIONS AL PARLAMENT

Disposicions transitòries: modificar o substituir:

Primera: L'ordre públic ha de ser traspasat immediatament a la Generalitat. Aquesta procedirà d'acord amb l'esmena al article 14 i 15 de l'Estatut.

Quarta: Reformular-la en el sentit de l'esmena al Títol tercer.

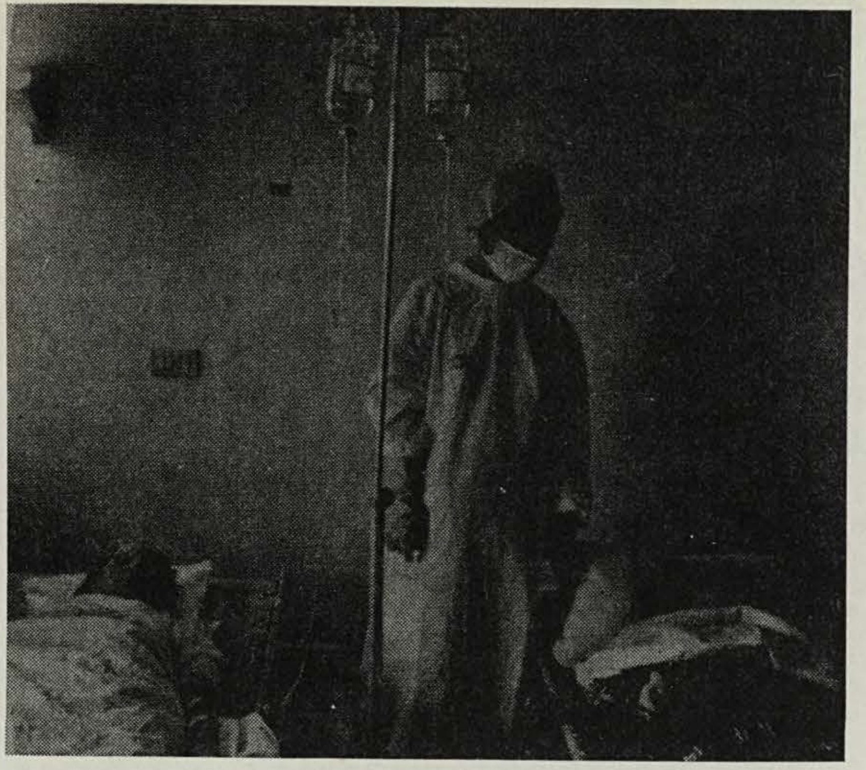
Cinquena: No cal l'acord de l'estat central per convocar les eleccions al Parlament. La circunscripció electoral per aquestes eleccions serà el conjunt del territori de Catalunya.

Els diputats i diputades s'elegiràn sobre la base d'un par cada 25.000 habitants i amb un sistema estrictament proporcional.

Barcelona, 22 de novembre 1978

Pel Secretariat Nacional
de Catalunya de la
LLIGA COMUNISTA
REVOLUCIONÀRIA
(IV Internacional)

Constitució i sanitat

1. L'especulació amb la salut

Que la Constitució reconegui la "llibertat d'empresa dins de l'economia de mercat", i que no reculli l'abolició de la medecina privada ni digui per enlloc que la sanitat serà pública, significa que hi seguirà habent medecina privada com qualsevol altre negoci, que es seguirà especulant amb la salut.

En aquesta Constitució, la sanitat no es entesa com un servei públic, sinó que s'entén com un negoci: tothom tindrà dret a tenir un hospital i a treure'n els seus bons beneficis, com cualsevol amo de qualsevol empresa privada (art. 38).

2. El dret a la salut

L'article 43.1 diu que "es reconeix el dret a la protecció de la salut". Però, quina salut?. La salut entesa com l'entén la dreta, o sigui: "salut = ausència d'enfermetat"?. Tots sabem prou bé que la salut és molt més que no estar al llit amb febre. Sabem molt bé que la causa de moltes malalties es social, que els ritmes de treball excesius, la manca d'espais verts, la polució ambiental, la misèria... originen tentes malalties com els microbis, i que, per tant, per protegir la salut cal lluitar tant contra els microbis com contra les causes socials. Però lluitar contra les situacions socials insaludables no es rentable, no representa cap negoci i per això la Constitució no ho recull. Només alguns articles (45) en parlen, però només d'una manera testimonial, sense obligar a l'Estat a res.

Que la Constitució no defineixi la salut, vol dir que es seguirà amb el mateix concepte sobre ella que fins ara, amb el mateix concepte burgès.

També, tots els articles referents a la prevenció d'enfermetats (40), educació sanitària (art. 43.2), rehabilitació i reinserció dels malalts (art. 49), ajuda a la tercera edat (art. 50), polució i protecció del mitjà ambient (arts. 45 i 149.23), aspectes que son totalment bàsics si volem protegir la salut pública queden en la més absoluta indefinició i no obliguen a res a l'Estat. Amb aquesta Constitució, el màxim que pot passar és que les coses segueixin justament com fins ara.

3. L'assistència sanitaria

Està clar que amb l'article 38 tindrem dos tipus d'assistència sanitària: la privada i la pública. Com fins ara. No cal insistir gaire en la gran injusticia que això suposa, en que hi haurà la "medecina de rics" i la de pobres, la dels treballadors/es, està ben clar.

La expropiació forsosa -que es podria utilitzar per a convertir hospitals privats en públics- està prohibida constitucionalment (arts. 33.3 i 106.2).

El mateix article 38 permet que els laboratoris farmacèutics no siguin nacionalitzats, amb el que continuaràn fen el gran negoci, especulant amb la salut, invadint-nos de tot tipus de productes que -en molts casos- són nocius.

4. La Seguretat Social

L'article 41 diu que "els poders públics mantindràn un règim públic de Seguretat Social". Tornem a trobar-nos amb la mateixa indefinició tant corrent en aquesta Constitució. Quin tipus de Seguretat Social?. El fet de que no es defineixi sobre aquesta qüestió vol dir, sense dubte, que el règim de Seguretat Social futur serà molt semblant al d'ara, o sigui que serà finançat en la seva totlitat pels treballadors/es i que, en canvi, serà controlat i gestionat per l'Estat (arts. 129.1, 136.1, 136.4). Així podrà seguir passant que els diners de la Seguretat Social (diners sortits de les cotitzacions i de la plusvalua dels treballadors/es) segueixin alimentant les butxaques de empreses poc solvents, tant les del Estat (INI) com les privades, com ja passa i es habitual avui dia.

Nosaltres pensem que la Seguretat Social tindria d'ésser finançada totalment per l'Estat, i axiò tindria d'estar recollit a la Constitució de manera explícita.

Tampoc en siu res la Constitució sobre quins treballadors seà efectiu aquest règim de Seguretat Social. La Constitució no garantitza que aquesta arribi a tots els treballadors/es, ja que avui dia hi han els camperols, treballadors autònoms i altres que no están inclosos en aquest règim i sobre els que aquesta Constitució no en diu res.

5. L'organització territorial. L'autonomia

L'article 141 defineix l'organització territorial en "provincias". Aquesta divissió constitucional del territori s'oposa a la divisió en comarques i vagueries del territori de Catalunya sobre la que es basa tot l'organigrama del "Servei Nacional de Salut".

Sobre l'autonomia (i deixant a part el que la Constitució nega el dret de Catalunya a l'autodeterminació), si estudiem els articles 148 i 149 veurem com es l'Estat central qui legisla i ordena sobre tot lo referent a sanitat, deixant, solsament, a la Generalitat el paper de executor de les ordres que es rebin de Madrid. Les trasferències són [illegible] ridícules.

6. L'ensenyament

Els articles 27.1 i 27.6, sobre la "llibertat d'ensenyament" i la "llibertat de les persones de crear centes docents" comporten el que hi hagi un ensenyament públic i un altre de privat. Això és important a dos nivells:

a) Comportarà l'existència de Universitats privades i Universitats públiques, de les que en sortiràn els tècnics sanitaris (metges, infermeria, farmacòlegs...). Evidenment, aquests tècnics sortiràn amb molta diferent qualificació professional: els provinents de les Universitats privades portaràn un nivell de coneixaments molt superior als provinents de les Universitats públiques, i seràn els que vinguin dels centres privats els qui ocuparàn els llocs de responsabilitat en l'Administració sanitària, quedant els tècnics provinents de la classe obrera -els que aniran a les Universitats públiques- en un según terme sense poguer utilitzar el seu lloc com a tècnics per a poder camviar l'estructura.

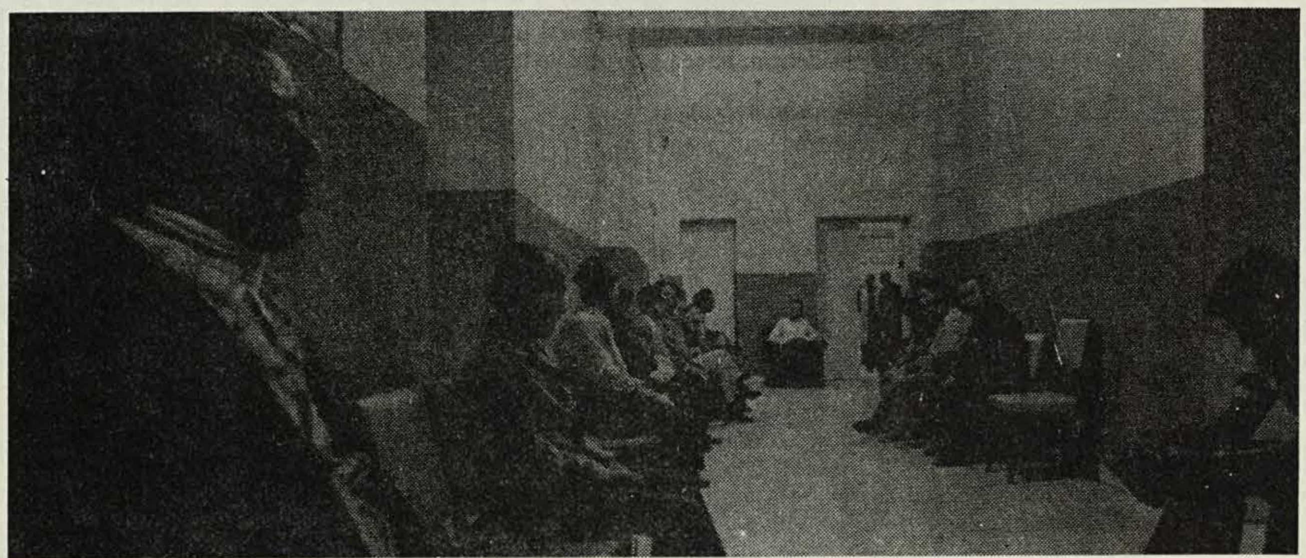
Evidenment, ja sabem que els que aniràn als centres privats seràn els burgesos.

b) Per altra part, l'existència de dos tipus d'ensenyament comportarà que aquells nens i nenes que vagin a les escoles públiques surtin, en general, amb menys preparació que els que puguin anar a les escoles privades. I ja hem dit la gran importància que té l'educació sanitària en la lluita per la salut.

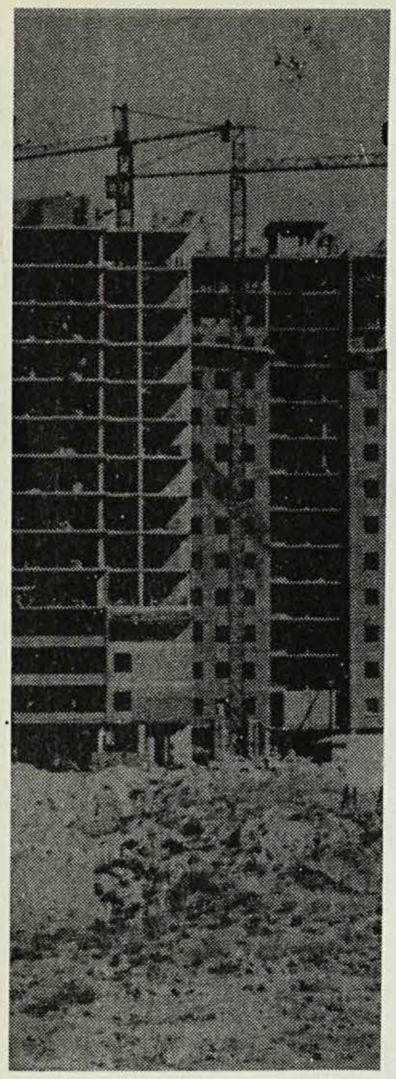
7. El servei nacional de salut

Considerem molt greu que la Constitució no fa menció en cap article del SNS. Això no suposa altre cosa que el manteniment i la constitucionalització de l'actual sistema sanitari.

Per altre cantó, tots els articles esmentats anteriorment sobre la llibertat d'empresa, el manteniment de la medecina privada, la impossibilitat de l'expropiació forsosa, la indefinició de "salut", la divissió del territori en províncies, les ridícules transferències a la Generalitat (més aviat les "no trasferències"), el règim de Seguretat Social, el manteniment de l'ensenyament privat, fan impossible la creació del Servei Nacional de Salut, única manera de aconsseguir una sanitat pública, gratuita, única, igualitària i integrada al servei de toda la població.

"La llarga i terrible espera. Els treballadors, amb resignació, esperen ser atesos. Si tenen sort, rebran les deixalles de la Seguretat Social".

Constitució, sol urbà i vivenda

Respecte al probleme del sol urbà, la Constitució no soluciona, al menys per als treballadors, cap de les questions fonamentals.

– El primer lloc deixa ben clar de quí es propietat el sol urbà, que segueix mans dels seus antics propietaris, o sigui les grands immobiliàries, que aprofitant-se de la possibilitat de l'especulació han amuntagat grands fortunes amb quelcom que pertany al conjunt de la comunitat.

– En segon lloc la imposibilitat d'expropiació par part del Ajuntament sense indemnització es una clara agressió contra el moviment ciutadà. La petita proporció de sol urbà que pertany al Ajuntament, totalment insuficient per a solucionar els problemes actuals, suposa que qualsevol reivindicació, guarderia, hospital, escola, etc..., es veurà frenada per la necessitat del Ajuntament de comprar aquests terrenys a preu de mercat (preus complatament abusius), sense la possibilitat que, per més urgent que sigui aquesta reivindicació, pugui expropiar-ho sense indemnització.

– En últim lloc la ambigua frase de "los poderes públicos elaborarán leyes que impidan la especulación" dona peu a que, pels interesos de la UCD i els de la burgesia que ella representa, no solucionin els veritables problemes.

Davant d'això, el nostre vot NO a la Constitució va acompanyat de:

- Expropiació sense indemnització als grans propietaris davant de es necessitats dels barris.
- Lleis concretes que impeceixin l'especulació.
- Municipalització del sol urbà

En relació al probleme de la vivenda la Constitució es clara al dir que "todo español tiene derecho a una vivienda digna", pero el que no està tan clar, apart que els treballadors de barris obrers o els que es veuen obligats a viure en barraques podrien explicar qué significa una vivenda digna, son els projectes que té la UCD si aquesta constitució es aprovada per amplia majoria respecte a la vivenda.

En primer lloc la llei, ja preparada i que s'ha vist obligada a retirar fins a després del referéndum, per la opossició popular que s'estava formant, sobre el mercat lliure en questió de vivenda, que significa la lliure disposició de lloguers per part dels grans propietaris sense cap llei que ho pugui regular. Aquesta agressió tindria unes greus consequències per a la ja feble economia dels treballadors i donaria pas a tot tipus d'especulació etc. Dintre la mateixa llei es reculleix també la progressiva destrucció dels barris vells (Gràcia, Casc Antic, etc.) poc rentables actualment, per a donar pas a noves construccions a on puguer treure més beneficis, amb la consequència de que gran part dels veïns es veuran obligats a traslladar-se a altres barris perifèrics.

El fet de que una vivenda digna sigui un dret i una necessitat de tot ciutadà ens té que impedir acceptar aquesta Constitució que el que pretén es continuar i encara fomentar l'especulació de la que els únics perjudicats son els propis treballadors.

Per tot això la nostra proposta és:

– Lloguer no superior al 10% del sou.
– Remodelació i no destrucció dels cascos antics i en tot cas vivenda al mateix barri i amb el mateix lloguer.
– Plà de construcció de vivendes socials que paliin el dèficit actual.

Por el NO a la Constitución

POR UNA POSICION CONTRA LA CONSTITUCION

El referéndum constitucional, que constituye el último paso de la reforma de Suárez, está próximo. Ante él se han definido el Consejo Confederal de *CC.OO.* y el Consell Nacional de la *C.O.N.C.* apoyando el voto positivo a la Constitución. Como corresponde a un sindicato democrático, en su seno existen diversas posiciones sobre el particular. Un sector de compañeros de CC.OO., a diferencia de las posiciones adoptadas por el Consejo Confederal y el Consell Nacional, *somos partidarios de que se rechaze esta Constitución,* porque entendemos que *recorta las libertades democráticas, nacionales y sindicales* al mismo tiempo que *cierra el paso al socialismo.*

Con este documento queremos explicar las razones de nuestra posición para así aportar elementos a esa discusión democrática que se ha de tener ante un hecho de tanta importancia como la Constitución, con independencia de la posición final que el sindicato adopte.

Hace unas semanas ocho dirigentes de las CC.OO. de Catalunya, entre los que se encontraban cinco miembros de la Comisión Ejecutiva de la CONC, Mario Salas, Nuria Casals, Rafael Gispert, José Luis Cebolla, Cristóbal García y otros compañeros de CC.OO. –Josep Aragones, Jordi Cuyas, Emilio Espin–, confeccionaron un documento donde expresan la necesidad de rechazar la constitución. La dirección de CC.OO. ha prohibido la difusión de dicho documento, bajo la amenaza de tomar medidas disciplinarias contra los mismos.

Los firmantes del documento ante esta posición de la dirección lo han retirado y aceptado la decisión de la mayoría de la Comisión Ejecutiva.

La Lliga Comunista Revolucionaria ha tenido conocimiento de dicho documento y entendiendo que es un derecho de todos los trabajadores y afiliados de CC.OO. el conocerlo, decide la reproducción de un amplio resumen del mismo, aún sin que dicho documento exprese la posición de la LCR, al no pronunciarse claramente por el voto *no* en el referéndum. Por consiguiente la reproducción es responsabilidad exclusiva de la LCR, por lo que esperamos que no constituya motivo de ninguna medida contra ninguno de los compañeros firmantes, por parte de la Ejecutiva de CC.OO.

Comité Ejecutivo de la Lliga Comunista Revolucionària de Catalunya

Cuatro razones a tener en cuenta

1. En nuestra opinión, *la Constitución consolida el sistema capitalista* e intenta cerrar el paso al socialismo. *"Se reconoce la libertad de empresa en el marco de la economía de mercado. Los poderes públicos garantizan y protegen su ejercicio". "Se reconoce el derecho a la propiedad privada y a la herencia".*

No sólo se reconoce y protege el sistema capitalista de "economía de mercado", sino que se impide cualquier tipo de nacionalización si no es en beneficio de los capitalistas mediante la indemnización.

2. Los derechos sindicales, el texto constitucional los aborda en dos planos. En primer lugar, *se introducen profundas limitaciones a la libertad de sindicación, de huelga y negociación colectiva.* Se prohibe la acción sindical a los afiliados en servicio militar, se prohibe la sindicación del personal civil de los establecimientos militares y se hace una discriminación "peculiar" con los funcionarios públicos, por ejemplo, negando taxativamente los derechos sindicales y políticos de magistrados, jueces y fiscales.

La libertad sindical no es reconocida plenamente, y mucho menos en el sentido de LIBERTAD DE ORGANIZACION.

En lo que respecta al *derecho de huelga,* su desarrollo concreto se deja a una ley posterior, ley que según la constitución *"establecerá las garantías precisas para asegurar el mantenimiento de los servicios esenciales de la comunidad".* Lo ocurrido en la huelga de gasolineros y autobuses de Huelva viene a confirmar que *la Constitución no garantiza el derecho de huelga,* sino que es una batalla a ganar en la ley posterior, batalla en la que nos encontramos con las trabas de la misma Constitución.

Reconoce el derecho y la capacidad de los empresarios a tomar medidas de conflicto colectivo, *lo que significa el derecho al cierre patronal o look-out,* derecho utilizado profusamente el año pasado o en la reciente huelga de Motoplat.

3. Las libertades son negadas o restringidas en la Constitución. En primer lugar se dice: *"La forma política del estado español es la Monarquía".* Lo que configura a la institución monárquica y al rey y sus descendientes por encima de todo y de todos. *"La persona del rey es inviolable y no está sujeta a responsabilidad".* Al rey le corresponde "proponer candidato a presidente del gobierno" y si la propuesta del rey finalmente no es aceptada por el Parlamento "a propuesta del presidente lo disolverá y convocará nuevas elecciones". De esta forma la "soberanía", como se ve, no reside precisamente en el pueblo. Todo ello sin dejar decidir al pueblo, por medio de un Referendum específico, expresarse contra la Monarquía en favor de la República.

En segundo lugar, *"La Constitución se fundamenta en la indisoluble unidad de la nación española, patria común e indivisible de todos los españoles",* con lo que *se prohibe el derecho a la libre Autodeterminación y a la soberanía nacional.* Además *se prohibe la posibilidad de que distintas nacionalidades se puedan federar libremente si ese es su deseo.* De esta forma el contenido de la Constitución condiciona tanto la forma como el contenido de los estatutos, y quién y cómo se elaborarán. Así, en Catalunya, la población no está participando de ninguna forma en su elaboración, ésta se está haciendo en secreto y a sus espaldas completamente, de igual forma que se confeccionó la Constitución. El estatut tiene que ajustarse a los límites ya previamente establecidos para el parlamento central y *no está siendo elaborado, como correspondería, por un Parlament de Catalunya elegido expresamente para ello.*

En tercer lugar, *la Constitución mantiene la opresión y discriminación de la mujer:* no se reconocen sus derechos, *ni el divorcio, ni el aborto.* Mediante la mención explícita a la Iglesia católica, *se mantienen los lazos y privilegios del Estado con esta institución.* Se declara constitucional *la ayuda del Estado a la enseñanza privada* y se protege esta forma discriminatoria de enseñanza para los trabajadores.

En cuarto lugar, *el papel asignado al Ejército,* ese ejército nacido del 18 de Julio en el que el rey ostenta el mando supremo, *de defender el "ordenamiento constitucional",* junto a la negación de los derechos políticos y sindicales para la tropa, representa una seria amenaza para los trabajadores en su lucha por conseguir todas las libertades, negadas o restringidas en la Constitución.

4. Efectivamente, la Constitución está cerrada a cualquier tipo de reforma en profundidad, en todos los aspectos que aquí hemos citado. *Están confundidos quienes piensan que la constitución abre paso a "transformaciones progresistas".*

¡Una Constitución democrática es posible!

Los compañeros que son partidarios del SI a la Constitución, coinciden en señalar que existen profundas y serias limitaciones de las libertades políticas y sindicales, pero justifican su posición diciendo que "es la única constitución posible", "debido a la correlación de fuerzas en el Parlamento"...

Los compañeros de CC.OO. que rechazamos esta Constitución consideramos que no es la única posible. *Entendemos que con la misma "correlacion de fuerzas parlamentarias", se podría haber adoptado una posición de lucha en torno a dos objetivos claros: que la Constitución recogiera todas las libertades democráticas sin ningún tipo de recorte y que la misma no cerrara el paso al socialismo.* Se debería haber optado por apoyarse no sólo en la "correlación de fuerzas parlamentaria", sino también, *mediante la movilización, en la correlación de fuerzas social, donde los trabajadores tenemos las de ganar.* Con esta táctica, es realista afirmarlo, se podrían haber conseguido los dos objetivos propuestos.

Pero no fue ni es la vía de la lucha y de la movilización la que se adoptó, sino la vía del "consenso", de los acuerdos con UCD y AP, Minoría Catalana, etc... No fue la vía de una discusión pública, sino la de los pactos secretos. En esta táctica equivocada seguida por las fuerzas de izquierda reside el que UCD y AP hayan conseguido que se elaborara una Constitución en su conjunto antidemocrática y que quiere cerrar el paso al socialismo, por el que lucha CC.OO.

Viene de portada.

Ahora, la UGT llama a una semana por la democracia y CC.OO. a la Jornada del día 4. La LCR impulsaremos reuniones de las secciones sindicales, Asambleas en los centros de trabajo, pero no para apoyar esta Constitución y depositar la confianza en el Gobierno y el Ejército, sino para darle unos objetivos que permitan la unidad de la clase obrera y su movilización. Porque la aprobación de la Constitución no significa, sino todo lo contrario, conquistar la libertad y derrotar a la derecha:

– *Contra la reacción y el fascismo, por la defensa y ampliación de las libertades:* Exigencia de investigación e información pública completa sobre la "operación Galaxia". Separación del Ejército y las FOP de los implicados. Depuración de los fascistas. Castigo a los culpables. Derechos democráticos para la tropa. Formación de un frente antifascista de todos los partidos y organizaciones obreras, para responder a cada agresión fascista.

– *Contra las propuestas de Pacto Social:* por un convenio marco de mínimos que garantice aumentos mínimos según el alza del coste de vida, 100% en caso de paro, no a la flexibilización de plantillas, las libertades sindicales plenas.

– *Preparación y convocatoria unitaria de CC.OO. y UGT de una JORNADA DE LUCHA* para después del referéndum por estos objetivos, por la convocatoria inmediata de las Elecciones municipales y las Generales. Para vencer al Gobierno de UCD.

Por todo esto, el día 4 de ninguna manera ha de servir para dar un SI de los trabajadores a la Constitución. Sino que *ha de ser una Jornada del NO de la clase obrera.* Porque los objetivos políticos y las reivindicaciones económicas y sociales de los trabajadores no se encuentran en ella. *Luchar contra la reacción fascista, contra el golpismo y la ultraderecha, requiere el día 4 decir NO a la Constitución,* porque las libertades plenas y el camino al socialismo no caben en ella. Porque consolida la Monarquía, discrimina a la mujer y a la juventud y es una Constitución que consagra el capitalismo. Porque mantiene intacto el aparato de Estado, vivero fundamental del fascismo.

La LCR llama el día 4 a que las secciones sindicales, las Asambleas de centro de trabajo, se pronuncien claramente por el NO a la Constitución, para así proseguir mejor la lucha por todas las reivindicaciones pendientes.

